

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezydenta Miasta K.

przy uczestnictwie Gminy Miejskiej K., S. P., N. v. B. F. oraz B. P. jako kuratora spadków po S. K., L. F., I. G., U. G. i S. G.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika Gminy Miejskiej K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 16 marca 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od uczestnika Gminy Miejskiej K. kwoty po 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych na rzecz: kuratora B. P. i uczestnika S. P. tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika postępowania Gminy Miejskiej K. od postanowienia Sądu Okręgowego zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę

funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) obliguje skarżącego do wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź też, jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Powinien także przytoczyć takie orzeczenia i przedstawić istniejące między nimi rozbieżności, z wyodrębnioną i pogłębioną argumentacją prawną, wyszczególniającą dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012, I PK 144/12, niepubl., z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, niepubl., z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, niepubl., z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, niepubl., z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, niepubl. oraz z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, niepubl.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestnik wskazał na potrzebę wykładni art. 336, 338 i 339 kodeksu cywilnego oraz

przepisów ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 roku o remontach i odbudowie oraz o wykańczaniu budowy i nadbudowie budynków (Dz. U. z 1968 r., Nr 36, poz.249 ze zm.), w szczególności art.13 tej ustawy, gdyż przepisy te, odnoszone do art. 336, 338 i 339 k.c., wywołują rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Wskazana przyczyna kasacyjna nie zachodzi, albowiem w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntował się pogląd prawny, zgodnie z którym ustanowienie na wniosek Skarbu Państwa hipotek przymusowych zabezpieczających wierzytelność z tytułu wydatków na remonty nieruchomości świadczy nie tylko o zamiarze odzyskania tych środków finansowych od właściciela lub zarządcy, ale także o tym, że Skarb Państwa wydatkował je w imieniu i na rachunek właściciela, a nie w ramach władania nieruchomością jak właściciel (por. orzeczenia przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, a także w skardze kasacyjnej). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli określony przepis prawa budził wątpliwości interpretacyjne prowadzące do wydawania odmiennych rozstrzygnięć przez sądy powszechne i Sąd Najwyższy, ale następnie doszło do wypracowania uzgodnionego, jednolitego i konsekwentnie podtrzymywanego w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądu prawnego (por. post. SN z dnia 17.06.2015 roku, III CSK 59/15, niepubl.). W takiej sytuacji nie można mówić o istniejących już wątpliwościach czy rozbieżnościach, nawet jeśli skarżący kwestionuje ustabilizowany pogląd lub widzi potrzebę odstąpienia od niego (por. post. SN z dnia 13.12.2013 r., IV CSK 377/11, niepubl. oraz z dnia 22.08.2013 r., IV CSK 200/13, niepubl.), zwłaszcza jeśli skarżący nie wskazał na przekonujące jurydyczne argumenty, które w powiązaniu dodatkowo z konkretnym stanem faktycznym danej sprawy mogłyby prowadzić do odmiennego stanowiska. Nie zmienia tego nawet fakt przedstawiania przez Sąd Najwyższy odmiennych poglądów, jeśli mają one charakter odosobniony lub zostały podyktowane okolicznościami konkretnego przypadku. Nie ma także potrzeby dokonywania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 336, 338 i 339 kodeksu cywilnego, skoro należą one do przepisów wyjątkowo obszernie komentowanych i objaśnianych w piśmiennictwie i orzecznictwie.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

db

[1.n]